

— Защо, дѣдо, какво има?

— Какъ да ви кажа? — Пратиха ме да нося пари въ банката. Бѣха ей тукъ, въ тая чанта. Не зная какъ една връзка съмъ загубилъ. Господи, кжде ще намѣря такава сума? И кой ще ми повѣрва, че съмъ ги загубилъ? — завайка се пакъ горкиятъ старецъ. Анкината майка го хвана за ржка:

— Ела, дѣдо, ела у дома.

— Не, не мога, отивамъ да търся, — извика старецътъ.

— Ела, дѣдо. Паритѣ ги намѣри Анка, ето ги!

Старецътъ не вѣрваше на очитѣ си. Минутка той стоя вкамененъ и гледаше паритѣ. После въ луда радостъ ги грабна и ги сложи въ чантата си, сякашъ се боеше да не ги загуби пакъ. Огледа се слисанъ, па пригърна силно детето. Дълго го цѣлува презъ сълзи и му благодари.

Адела Константинова

МОИТѢ МАЛКИ ВОЙНИЦИ

Пиша букви въвъ редици,
пиша малки и голѣми!
Туй сж моитѣ войници —
днесъ за походъ сж строени!
Съ тѣхъ земята ще обходя
и небеснитѣ планети!
Всрѣдъ звездитѣ съ тѣхъ ще бродя,
ще изуча всѣко цвѣте!
Отъ днесъ не ще вече искамъ
мама да чете ми всичко!
Всѣки редъ въвъ всѣка книжка
ще прочитамъ азъ самичъкъ!
Затуй пиша въвъ редица
букви малки и голѣми!
Съ тѣзи мънички войници
азъ самъ цѣлъ свѣтъ ще превзема.

Еленка Гонкова